

Siis toon puisse uued urwad, sul ol
 pungadest teen lehed, Orwad, siiniloon
 loon kullerkuppud koppelisse, sul ol
 warfa-kabjad kaasikusse; sul ol
 pühin murult mure- ja mörgid
 ja lohad, kus su lepp on tärkind;
 Siis tuleb pääsuke pesale, sul ol
 unga, roifa, ahtale; sul ol
 künni-lind käib küla külalta,
 käsib künda külm-põlde;
 siis lina-wästri, wäljalõunib,
 puhastab põlde, putufasta;
 ta möhitaja metsas mõnub,
 kõgu kullub koppelis;
 ning rägastikust räähib räänu,
 kivi-warest kirju kirju.
 Neilt pi wiisi meeretama,
 rufi lugusid luulema;
 Sest nüüd weel oled Hansuke,
 ja käända, annab keelele,
 kui aga ilksord oled Hans,
 ei siis lähe õpinine — weel vähem tants.”

Kui nüüd esimene päew oli karjas lõdud ja
 wäike Tüdimatta karjaga õhtu koeu läks, seal
 nägi ta mõne tühja kunnsti; sest kui ta parajaste
 karjaga õue wärwasi jüsse läks, siis wislas pere-

poeg, kes ennast wärwata kanna taha peitnud oli,
 temale kapaga wett üle pää ja ütles et see olla
 perehaene läks karjast fasta, siis ta ei jääda suwel
 karjas magama;
 Ja kui ta loomad sai lauta pannud, siis kästis
 perehaene teda ta karja-leppi taha räästasse pieta
 ja heina jätta, siis ei kaduda loomad suwel ära.
 See kästis perehaene teda teisel päälwal karjas
 kollaseid liblaid püüda ja lehmadele jisse anda,
 siis janda head kollast woid.

Tüdimatta, nii wäike kui ta la oli, nägi kõhe
 et mehakesed teud, tühjad kunnstid olid, aga ta
 ei tohtind seda ütelda, siis oles perehaene kõhe
 wastanud: „Pühi esite talle-jalad nina alt ära,
 ja siis wast õpeta wanemaid inimesi.”
 Sunnits ei õppinud wäike Tüdimatta aga mitte
 üks päinid niisugusid asju, nagu praegu matkese
 näginne, ei waid ta õppis ta õhes mitu head
 kombed, nagu igalord, kui homika illesõstis, ei
 tohtind ta ilma pesemata filmadega sõmma lauade
 minna ja kui lauba õhtu kätte juhtus ja jahu-
 pudru wägeid laual auras, siis ei haffand majas
 kesti ennem sõmma, kuid wäike Tüdimatta, palwed
 enne sõmma aega oli illes ütelnud ja see mood
 jäi ta le kuni ta jurmani omaduseks ja ta ei lu-
 genud mitte üks päinid, lauba õhtul sõmma pal-
 weid, waid igatahes, kui ta leiba wõttis.